

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. Смолян, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър Маргаритов

Членове: Росица Н. Кокудева
Мария Ан. Славчева

при участието на секретаря Недялка М. Кокудева
като разгледа докладваното от Мария Ан. Славчева Въззивно гражданско дело № 20235400500061 по описа за 2023 година

И за да се произнесе, взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ГПК, във връзка с чл.108 ЗС.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба вх.№2648 от 14.12.2022 година, депозирана от Ш. А. И. с ЕГН ****, с постоянен адрес: гр. См., ул. „Н.“ 4; Е. С. М. с ЕГН **** с постоянен адрес: гр. Б., бул. „Евр.“ № ***; М. С. М. с ЕГН ****, с постоянен адрес: гр. С., жк. „З Б-***“, № 1, бл. **, ап. ***; П. А. К. с ЕГН **** с постоянен адрес: гр. М., ул. „Об.“ № ***; С. М. М. с ЕГН ****, с постоянен адрес: гр. М., ул. „Тр.“ 14; М. М. У. с ЕГН **** с постоянен адрес: с. Ср., ул. „П.“ № **; Ф. Е. Б. с ЕГН ****, с постоянен адрес: с. Ср., ул. „Х. Асп.“ № *; Е. М. К. с ЕГН **** с постоянен адрес: гр. М., ул. „Тр.“ № **; М. А. Б. с ЕГН ****, с постоянен адрес: с. Ср., ул. „Оп.“ № **; А. А. Х. с ЕГН ****, с постоянен адрес: гр. Пл., ул. „Б.“ № **; М. А. М. с ЕГН ****, с постоянен адрес: гр. Б., ул. „М. с.“ № * и М. А. М. с ЕГН ****, с постоянен адрес: гр. Б., ул. „М. с.“ № * представлява, всички чрез п-к, адв. Ив. Г. от АК – См., срещу решение № 134 от 18.11.2022г. постановено по гр.д. № 215/2020г. по описа на РС Мадан, с което е отхвърлен предявения от тях иск против С. М. В. с ЕГН **** и Г. Л. А. с ЕГН ****, за признаване на установено, че ищите са собственици на основание реституция и наследство, както и на основание давностно владение на 276 кв.м. от УПИ *** - производствена сграда, в кв. ** по плана на с. Ср., при граници на тази част съгласно скица № 108 от 29.06.2020г., издадена от община М.: от североизток - улична регулация, от северозапад - УПИ **, от югозапад - останалата част от УПИ *** и на югоизток УПИ ** - жилищна сграда и УПИ * - клуб ***, при права на собственост съответно за Ш. А. И. - 1/5 идеална част, Е. С. М. - 1/10 идеална част, М. С. М. - 1/10 идеална част, П. А. К. - 1/10 идеална част, С. М. М. - 1/10 идеална част, М. М. У. - 1/10 идеална част, Ф. Е. Б. - 1/30 идеална част, Е. М. К., - 1/30 идеална част, М. А. Б. - 1/30 идеална част, А. А. Х. - 1/15 идеална част, М. А. М. - 1/15 идеална част, М. А. М. - 1/15

идеална част, както и иска за предаване на владението в полза на ишците върху част от УПИ ***производствена сграда, кв. ** по плана на с. Ср., с площ от 276 кв.м., с граници север-УПИ **, кв. ** по плана на с. Ср., общ. М., от изток – път, от запад и от юг части на УПИ ***, кв. ** по плана на с. Ср., както и са осъдени Ш. А. И., Е. С. М., М. С. М., П. А. К., С. М. М., М. М. У., Ф. Е. Б., Е. М. К., М. А. Б., А. А. Х., М. А. М., М. А. М. да заплатят на С. М. В. и Г. Л. А. направените по делото разноси в размер на общо 1000 лева (хиляда лева), от които 900 лева за адвокатско възнаграждение и 100 лева за депозит за СТЕ.

В срока по чл.263 е постъпил писмен отговор от С. М. В. и Г. Л. А., депозиран чрез пълномощник адв.Д. Н. К.-АК См., с който се оспорва основателността на въззивната жалба.

Постъпила е и въззивна частна жалба вх.№ 85 от 12.01.2023г. по пощата, с дата на изпращане видно от пощенското клеймо 11.01.2023 година от С. М. В. и Г. Л. А.-ответници по гр.д.№215/2020 г. по описа на РС М., депозирана чрез пълномощника адв.Д. К. против Определение № 331/22Л2.2022 г. по гр.д.№215/2020 година по описа на Мадански районен съд, с което молба вх. № 2585/06.12.2022 г. на С. М. В. и Г. Л. А. за изменение на Решение № 134/18.11.2022 г., постановено по гр.д. № 215/2020 г. на Районен съд – Мадан, в частта му за съдебно деловодните разноси е оставена без уважение. Частната жалба е депозирана в срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен и е процесуално допустима.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор от Ш. А. И., Е. С. М., М. Садък М., П. А. К., С. М. М., М. М. У., Ф. Е. Б., Е. М. К., М. А. Б., А. А. Х., М. А. М., М. А. М., депозиран чрез пълномощника адв. Ив. Г. от АК – См., с който се поддържа неоснователност на частната въззивна жалба.

В съдебно заседание жалбоподателите редовно и своевременно призовани не се явяват и се представляват от пълномощника си адв.Ив. Г., който поддържа изцяло депозираната въззивна жалба и оспорва въззивната частна жалба.

Въззиваемите С. М. В. и Г. Л. А. редовно и своевременно призовани се явяват лично и чрез пълномощника си адв.Д. К., който поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба и поддържа депозираната въззивна частна жалба.

Смолянският окръжен съд като взе предвид оплакванията в жалбата, становището на страните в съдебно заседание и след преценка на събраните по делото доказателства съобрази следното:

Сезираният районен съд е с ревандикационен иск за признаване установено в отношенията между страните, че ишците са собственици на основание реституция и наследство на 276 кв.м. от процесния недвижим имот, а при условията на евентуалност – на основание изтекла в тяхна полза придобивна давност, както и за предаване на владението върху процесната част от недвижимия имот.

От представения по делото констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот № ***, том **, рег. № *** по д. № ***/**** г. на нотариус С. Б. е видно, че ишците са признати за собственици на 276 кв.м. от имот *** за производствено строителство в кв. ** от ЧИ на ЗРП на с. Ср., общ. М., одобрено със заповед № А-1/06.05.1996 г. на кмета на Община-М., съгласно скица № 176/12.12.2001 г. на Община-М., като част от поземлен имот незастроен с площ 650 кв.м., представляващ част от имот пл. № ***. В констативния нотариален акт е посочено придобивно основание на правото на собственост - въз основа на отмяна на отчуждаването на част от имот пл. №*** със заповед № РД-166/15.06.1998 г. на кмета на Община М. за част с площ 305 кв.м.и Решение № 38/13.04.2001 г. по адм. д. № 213/2000 г. на ОС Смолян за част с площ 345кв.м.

Ответниците оспорват посоченото в нотариалния акт придобивно основание, заявявайки свои права върху процесния недвижим имот.

От назначената и изслушана пред районен съд съдебна експертиза се установява, че не може да се еднозначно да се определи пълна идентичност между имота, предмет на

процесния констативен нотариален акт от една страна и имота възстановен със заповед № РД-166 от 15.06.1998 г. на кмета на Община М. и този възстановен с Решение № 38 от 13.04.2001 г. на ОС Смолян от друга поради липса на графични данни. Установено е също така, че няма проведена процедура по попълване на кадастралната основа на имот с кадастрални граници, представляващ част от имот пл. № *** по плана от 1955 г. с площ на частта 345 кв.м. съгласно Решение № 38/13.04.2001 г. на ОС Смолян и част от имот пл. № *** по плана от 1955 г., с площ на частта 305 кв.м. съгласно заповед № РД-166/15.06.1998 г.

Представената комбинирана скица от вещото лице по допълнителната съдебно техническа експертиза на л. 367 от делото е изготвена въз основа на представения препис на л. 20 от делото от скица № 176/12.12.2001 г., оспорена от ответната страна, а оригиналът на скицата не е наличен. Доколкото представеното по делото копие от скица е черно-бяло, не би могло да се определи точно къде попадат частите от имота оцветени в различен цвят, а в изготвената комбинирана скица от вещото лице единствено е повдигната в цвят площ от УПИ *** и УПИ **, кв. **/19а.

Отказа си да уважи предявеният ревандикационен иск районен съд е мотивирал в атакувания съдебен акт предвид обстоятелството, че местоположението на имота не би могло да се определи еднозначно, представения констативен нотариален акт не легитимира ищите като собственици на процесната част от УПИ *** от 276 кв.м.

Според районен съд предпоставките за настъпване на соченото от ищеца придобивно основание – реституция и наследствено правоприемство не са налице. Като способ за възстановяване на действително притежавани в миналото права за да възникне на това основание право на собственост върху имот притежаван преди одържавяването според районен съд ефектът на реституцията в хипотезата на чл.2 ал.2 ЗВСОНИ настъпва по право и правоимащите по нея могат да защитят правото си на собственост по исков ред, като спорът дали са налице предпоставките за възстановяване на собствеността предвидени в чл.2, ал.3 ЗВСОНИ се разрешава в исковото производство, извод направен при позоваване на ТР № 6 от 10.05.2006 год. по тълк. дело № 6/2005 год. на ОСГК на ВКС, Решение № 259/08.01.2013 г. по гр.д. № 299/2012 г. на ВКС, II го. Прието е също така с атакуваното решение, че възстановяването на правото на собственост по този закон се извършва при наличието на следните предпоставки: имотът да е бил собственост на лицето, което се позовава на реституционния ефект, респ. на неговия наследодател; да е отчужден по някои от посочените в закона закони; за него да не е получено обезщетение; да съществува реално до размерите, в които е отчужден; към момента на влизане в сила на закона имотът да е собственост на държавата, общините, обществени организации или техни фирми, или еднолични търговски дружества по чл. 61 ТЗ. Според чл. 3, ал. 1 ЗВСВОНИ правото на възстановяване на собствеността се установява от факта на отнемане на имотите, т.е. до доказване на противното се смята, че лицата, от които имотите са били отнети, са били техни собственици, следователно с влизане в сила на реституционния закон собствеността е била възстановена в полза на тези лица или в полза на техните наследници. Доказателство за отнемане на имота може да е решение на комисията по чл. 11 ЗОЕГПНС или акт за държавна собственост, в който е посочено, че актуваният имот е бил одържавен от определено лице по силата на някой от нормативните актове по чл. 1 и 2 ЗВСВОНИ. Прието е също така, че ако не са ангажирани доказателства, от които да се установява наличието на описаните по-горе предпоставки за възстановяването на правото на собственост по реда на ЗВСВОНИ върху претендираната част от 276 кв.м. от процесния недвижим имот в полза на ищите, респ. на техните наследодатели искът се явява неоснователен.

По отношение на въведеното от ищите придобивно основание давностно владение върху част от 276 кв.м от УПИ-***, кв. ** по плана на с. Ср. е прието, че придобивното основание давностно владение е оригинален придобивен способ и предполага осъществяването на фактическа власт върху процесния имот в определен от закона срок, с

намерение да се държи вещта като своя. Съдът се позовава на разпоредбата на чл.68, ал.1 ЗС която легално дефинира владението с негови основни елементи са обективният (corpus) - осъществяването на фактическа власт, и субективният (animus) - намерението за своеене. Прието е също така, че макар разпоредбата да не посочва характеристиките на упражняваната фактическа власт, така както това е било при правната уредба, преди приемането на Закона за собствеността - чл.302 ЗИСС (отм.), според решаващия състав правната теория и съдебната практика са последователни, че владението трябва да е постоянно, непрекъсвано, спокойно, явно, несъмнено, които посочени признаци на владението се явяват логическо продължение на посочените по-горе обективен и субективен признак, като тяхното установяване предполага извода за това дали упражняването на фактическа власт върху имота представлява владение.

Според районен съд ищите не доказват, придобиване на оригинално основание собствеността върху част от УПИ-***, кв. ** по плана на с. Ср. от 276 кв.м., въз основа на давностно владение, осъществявано в продължение на повече от десет години, считано от датата на издаване на нотариален акт № 233, том **, дело № ***/**** г. на нотариус С. Б.. Прието е също така, че от показанията на свидетелите М. Н. и Х. Ем. не е индивидуализирана с никакви белези спорната част от процесния недвижим имот. Заявеното от св. Н. заявява, че между неговия имот и имота на М. Б. били поставени колчета през 2000г.-2001г., както и че бащата на М. Б. му бил предоставил част от имота за ползване, като не си спомнял до кога ползвал мястото. Свидетелят заявява, че в близост до имота имало построена къща, която е на И. Х., която къща граничила с имота на М. Б.. Свидетелят не знае колко е голямо мястото на М. Б.. Според св. Х. Ем. имотът, за който се води делото се намира върху къщата на И. Х., като и твърди, че в този имот били рязали дърва. Свидетелят бил ходил 2-3 пъти да събира дърва и да чисти боклук от имота докато бащата на М. бил жив, като също не може да каже колко е голямо мястото. С атакуваното решение съдът приема също така, че установяването на владението е основна предпоставка, както и е релевантен началния момент на упражняване на фактическата власт, който факт не е изяснен с необходимата категоричност от свидетелските показания по отношение на процесната част от УПИ ***, кв. ** по плана на с. Ср.. Прието е също така, плащането на данъци, както декларирането на имота не са действия установяващи намерение за своеене, тъй като последните са изявление пред държавен орган с декларативен характер. Съгласно константната съдебна практика, същите не се включват в обективните действия на владението и в този смисъл не са годно основание за начало на придобивна давност. Според решаващия районен съд дори и да се приеме, че владението е установено през 2001 г., от събраните по делото доказателства не се установява до кога е продължило същото и дали е изтекъл изискуемия от закона 10 годишен давностен срок. Водените от ищите свидетели не доказват начина, по който ищите или техни праводатели са демонстрирали или отблъснали владението на праводателите на ответниците. От друга страна е прието, че от показ. на св. В. Акх. се установява, че през 2019 г. при оглед на мястото се установило, че около къщата в целия имот не било заварено нищо, а и земята не била обработвана, мястото изглеждало като нестопанисвано от години. Св. Мл. заявява, че мястото на Х.и било е около декар и половина-два, както и че до момента на продажбата на имота Х. си бил съхранявал строителни материали, бетонобъркачка и скеле. Направен е извод, че ищите не са се справили с доказателствената тежест, възложена им с разпоредбата на чл.154 ГПК и не са доказали да са се осъществили юридическите факти от хипотезата на чл. 79, ал. 1 ЗС, не са доказали права на собственост на посоченото придобивно основание, поради изтекла в тяхна полза придобивна давност върху спорната част от процесния недвижим имот.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така, както е изложена подробно от първоинстанционния съд.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани доказателства по смисъла на чл. 266

ГПК, които да променят установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени и преценени към релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал.1 ГПК легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произна. служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от първата инстанция, обосноваващи окончателен извод за неоснователност на предявените от ищците срещу ответника иск с правно основание на чл. 108 ЗС за признаване установено в отношенията между страните, че ищците са собственици на основание реституция и наследство на 276 кв.м. от УПИ ***-производствена сграда в кв.*** по плана на с.Ср. община М., при граници на претендираната част съгласно скица №108 от 29.06.2020 година издадена от община М.-от североизток - улична регулация, от северозапад - УПИ **, от югозапад - останалата част от УПИ *** и на югоизток УПИ ** - жилищна сграда и УПИ * - клуб ***, при права на собственост съответно за Ш. А. И. - 1/5 идеална част, Е. С. М. - 1/10 идеална част, М. С. М. - 1/10 идеална част, П. А. К. - 1/10 идеална част, С. М. М.-1/10 идеална част, М. М. У.-1/10 идеална част, Ф. Е. Б. - 1/30 идеална част, Е. М. К., - 1/30 идеална част, М. А. Б. - 1/30 идеална част, А. А. Х. - 1/15 идеална част, М. А. М. - 1/15 идеална част, М. А. М. - 1/15 идеална част, а при условията на евентуалност – на основание изтекла в тяхна полза придобивна давност, както и за ревандикиране на владението върху претендираната процесна част от недвижимия имот.

При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл. 154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл. 146 ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност.

Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за неоснователност на предявените в условията на евентуалност искове с правно основание чл. 108 ЗС, като на основание чл. 272 ГПК препраща към тях.

Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации (чл. 272 ГПК). Доводите в жалбата са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба на ищците оплаквания, следва да се добави и следното:

Основното оплакване във въззивната жалба, отна.що се за неправилна преценка на събраните по делото доказателства, обосновано с поддържаното, че не е необходимо всеки факт да бъде установен пряко, предвид осъщественият факт да не е оставил следа, (доказателство), да не може да бъде намерен носител на тази следа,годен да бъде представен

пред съд и когато липсват преки доказателствени средства за този факт, съдът е длъжен да прецени установите факти и да приеме за установен и такъв факт, който обикновено, според опитните правила, тъй наречени презумции ад хоминем, съпътства друг установен факт, въззивният съд намира за неоснователно.

Според въззивният състав цитираната от жалбоподателите практиката на ВКС обективизирана в решение №50163/25.10.2022 година, постановено по гр.д.№4825/2017 година на ВКС на РБ не е релевантна за настоящия случай.

От събраните в хода на разглеждане делото доказателства не може да се направи категоричен извод, че е налице пълна идентичност на имота обективиран в констативния нотариален акт с имота възстановен с решение №38 от 13.04.2001 година, постановено по адм.дело №213/200-година по описа на Смолянския окръжен съд, влязло в сила на 09.08.2011 година, с което е отменен мълчаливият отказ на кмета на Община М. да се произнесе по молба вх.№94-00-124 от 21.05.1998 година на Ас. Б., Л. Бр. Б., Ф. Ахм. Р., Н. Ахм. Р. и Ш. А. И. за отмяна на отчуждаването на имот пл.№*** в м. "Д. л." и е постановена отмяна на отчуждаването на 345 кв.м. от имот пл.№*** по плана от 1953 година, находящ се между парцел девети, застроен със жилищна сграда и възстановената част от имота на жалбоподателите, повдигнат в жълт цвят на скицата с площ 305 кв.м., като иска за възстановяване собствеността върху имот пл.№*** е отхвърлен в разликата до 2 260 кв.м.

От приложения по делото констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот №***, том II, рег.№*** по д.№****/**** година се установява, че ищите са признати за собственици на 276 кв.м от имот в имот *** за производствено строителство в кв. **, от ЧИ на ЗРП на с.Ср., одобрено със заповед А-1/06.05.1996 година съгласно скица №176/12.12.2001 г. на Община М., като част от имот незастроен ПИ с площ 650 кв.м, представляващ част от имот пл.№***. Нотариусът е отбелязал, че собствеността върху имота е придобита въз основа на отмяна отчуждаването на част от имот пл.№*** със заповед №РД-166/15.06.1998 година на кмета на Община М. за част с площ 305 кв.м и Решение №38/13.04.2001 година по адм.д. №213/2000 година по описа на Окръжен съд Смолян за част с площ 345 кв.м.

Според вещото лице инж.Т.(л.331) поради липса на графични данни еднозначно не може да се определи частта от описания имот от 650 кв.м. в н.а.№***, том II, дело №****/**** година на нотариус С. Б., която попада в УПИ ***-производствена сграда в кв. ** по плана на с.Ср..

Съгласно Тълкувателно решение No 11/21.03.2013 г. по тълк. д. No 11/2012 г. на ВКС, ОСГК самата констатация в КНА за принадлежността на правото на собственост не се ползва с материална доказателствена сила, но се приема и още, че и тази констатация не е лишена от доказателствено значение. Посочва се, че се касае за т.нар. легитимиращо действие. За да отпадне легитимиращото действие на акта, съгласно ТР No 11/21.03.2013 г. по тълк. д. No 11/2012 г. на ВКС, ОСГК, тежестта за оспорване на признатото с акта право на собственост се носи от оспорващата страна и не намира приложение редът по чл. 193 ГПК. Необходимо е да се докаже, че титулярът на констативния нотариален акт не е бил или е престанал да бъде собственик.

По оплакването в жалбата, че ищите се легитимират като носители на правото на собственост върху процесните претендирани 276 кв.м. въз основа на констативния нотариален акт и във връзка направеното оспорване от ответниците, следва да бъде отбелязано, че според вещото лице не може да се установи пълна идентичност между имота посочен в процесния констативен нотариален акт, заповед на кмета на Община М. № РД-166 от 15.06.1998 година и възстановения с решението на окръжния съд №38 от 13.04.2001 година, и частта от имот пл.№*** по плана от 1955 година с площ 305 кв.м, съгласно заповед РД-166/15.06.1998 година. Освен това съгласно допълнителното заключение на експертизата (л.367), изготвена въз основа на приложеният на л.20 от делото препис от скица №176/12.12.2001 година, оспорена от ответниците комбинирана скица, тъй като

копието е черно-бяло, според вещото лице не може да се определи точно къде попадат частите от имотите повдигнати в различен цвят, като вещото лице на комбинираната скица не индивидуализира процесната претендирана площ, а само показва площ, зацрихована част от УПИ ** и УПИ **, кв. **/19а. В тази връзка предвид констатациите на вещото лице неоснователно е позоваването с въззивната жалба на решение №254/21.05.2010 година на ВКС по гр.д.№4/2009 година, I г.о., тъй като в процесния случай не е възможна надлежна индивидуализация. По делото няма и данни да е проведена процедура по попълване на имот с кадастрални граници, представляващ част от имот пл.№*** по плана от 1955 година с площ на частта от 345 кв.м съгласно влязлото в сила решение на административния съд от 13.04.2001 година и част от имот пл.№*** по плана от 1955 година, с площ на частта 305 кв.м съгласно заповед РД-166/15.06.1998 година.

При това положение настоящият състав се съгласява с извода направен и от районен съд, че констативния нотариален акт, не създава права в полза на ищите и не е доказателство обосноваващо тяхната материална легитимация на собственици на претендираната реална част от 276 кв.м. Не е ясно в констативния нотариален акт позоваването на нотариус С. Б. на заповед РД-166/15.06.1998 година, тъй като със същата не са възстановени права на ищите, а на Бр. М. М., а ищите няма данни да са негови наследници.

От друга страна от представената като доказателство по делото преписка от Окръжен съд Смолян, заключението на вещото лице инж.Т., решението по адм.д.№21382000 година, представената скица, която според вещото лице не е актуална извадка на някакъв план, несъответствието на описаните в исковата молба и уточненията към нея претендирана площ от 276 кв.м и описаната в реституционното решение 345 кв.м., несъответствието между границите описани в констативния нотариален акт и петитума на исковата молба, обосновават извод в разрез с поддържаното във въззивната жалба, че по делото не са представени преки или косвени еднопосочни доказателства които да индивидуализират еднозначно претендирания имот.

Законосъобразен е и извода на районен съд, че ищите не доказват наличие на предпоставките за реституция на претендирания имот. Като способ за възстановяване недвижими имоти притежавани преди одържавяването и редът за възстановяването на собствеността по отделните реституционни закони е различен. Вярно е, че в настоящата хипотеза по чл.2 ал.2 ЗВСВОНИ собствеността се възстановява по право на лицата или техните наследници при наличие на предпоставки- имотът да е бил собственост на лицето, което се позовава на реституционния ефект, респективно на неговия наследодател; да е отчужден по някой от посочените закони; за него да не е получено обезщетение; да съществува реално в размерите, в които е отчужден и към момента на влизане в сила на закона имотът да е собственост на държавата, общините, обществени организации или техни фирми, или на търговски дружества по смисъла на чл.61 ЗС. В производството по постановяване решение №38 по адм.дело №21382000 година праводателите на ответниците не са участвали, в каквато връзка е направено своевременно възражение, поради което ответниците не са обвързани от постановеното решение. Спорът за наличие предпоставките за реституция се разрешава в исково производство, в каквато насока е циитраната със съдебното решение практика.

В случая доказателствената тежест е възложена на ищите с определение №145/10.09.2021 година и с обявления за окончателен доклад по делото в проведеното в присъствие на пълномощника им открито съдебно заседание на 17.10.2021 година, предвид направеното с отговора на исковата молба оспорване материалната незаконосъобразност на акта за реституция на имота.

Въпреки възложената им доказателствена тежест (в разрез с поддържаното във въззивната жалба) ищите не ангажират доказателства за наличие предпоставките за

възстановяване правото им на собственост по реда на ЗВСВОНИ върху претендираните 276 кв.м., поради което оплакването във въззивната жалба е неоснователно.

Относно посоченото в исковата молба придобиване на претендирания имот на оригинално основание-изтекла в полза на ищците придобивна давност - осъществявано владение в продължение на повече от десет години, считано от датата на издаване констативния нотариален акт през 2001 година, следва да бъде отбелязано, че в хода на производството са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите на ищците - М. Н. и Х. Ем.. Показанията на тези свидетели обаче не конкретни, не индивидуализират претендираната с исковата молба част от имот с площ 276 кв.м., нито установяват началния момент на упражняване на фактическата власт върху възстановените на ищците два имота, липсва конкретизация върху кой от имотите са манифестирали своене, как са отблъснали установеното владение осъществявано от праводателите на ответниците и по какъв начин, продължителност на владението върху имота. Не се установяват и предприети реални действия за нанасяне на имота в кадастралната основа на с.Ср., нито има данни да са обективирали намерение за отблъскване владението на Х.и, които са осъществявали фактическа власт върху имота още от 1994 година, реализирали са процедура по разделянето му на две УПИ, декларирали са същите, в единия от имотите са реализирали строителство на жилищна сграда и от тогава до момента не им е оспорвано правото на собственост, а ответниците са придобили правото на собственост върху целия поземлен имот съставляващ УПИ-***-производствена сграда в кв.*** по плана на с.Ср. от И. и С. Х.и, обективирана в н.а № **, том II, н.д. № ***/*** г. на основание покупко-продажба.

Във въззивната жалба няма наведени други конкретни оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение, с което са отхвърлени предявените при условията на субективно съединяване искове с правно основание чл. 108 ал.1 ЗС, поради което въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд, които са правилни и законосъобразни.

С оглед на изложените съображения и поради съвпадане на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд атакуваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл. 271 ГПК.

Неоснователна е въззивната частна жалба на С. В. и Г. Авр., депозирана чрез пълномощника им адв.Д. К. срещу постановеното от районен съд определение №331 от 22.12.2002 година, с което е оставена без уважение молбата им по чл.248 ГПК за изменение постановеното решение в частта за разноските.

Вярно е посоченото от жалбоподателите, че не е съобразено от решаващия районен съд при постановяването му, че всеки от двамата ответници, макар и представлявани от един адвокат, по делото са представени два договора договор за правна защита от 14.10.2020 година за всяка от страните с договорено и изплатено адвокатско възнаграждение за осъществяването на защита в размер на сумата 700 лева, за всеки от ответниците. Впоследствие предвид многократните отлагания на делото са приложени и два договора за правна защита и съдействие от 27.07.2022 година, съгласно които всеки от частните жалбоподатели е заплатил на пълномощника си по 200 лева възнаграждение за оказаната от него помощ.

С оглед изхода на спора- отхвърляне предявените в обективно и субективно съединение ревандикационен иск и евентуален иск за придобиване собственост върху претендирания имот на оригинално основание – изтекла в полза на ищците придобивна давност, ответниците имат право да искат и да им бъдат заплатени направените от тях разноски за адвокатско възнаграждение за всеки един по 700 лв., както и по 200 лева, поради отлагането на делото многократно на основание чл.7 ал.9 от Наредба №1/2004 година за минимални размери на адвокатски възнаграждения по 200 лева.

Минималният размер с оглед чл.7 ал.2 т.1 от Наредбата(действала към релевантния

момент) при цена на иска към 1000 лева е сума в размер на 300 лева. Допълнително възнаграждение съгласно разпоредбата на чл.7 ал.9 НМРАВ при защита на делото с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща по 100 лева, надлежно документиран по 200 лева за всеки от ответниците. Като е присъдил от по 500 лв. общо възнаграждение за осъществената помощ от пълномощника в общ размер на 1000 лева, районен съд не е допуснал нарушение на материалния закон

Отговорността за разноси е ограничена обективна деликтна отговорност за вредите от предявяване на неоснователен или недопустим иск и включва само внесените такси и разноси по производството, както и възнаграждението за един адвокат, но не и всякакви други разходи и пропуснати ползи от страната по делото - Решение № 189 от 20.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 5193/2013 г., IV г. о. Отговорността за разноси има за основна цел да възстанови направените реални разходи, които са предизвикани от нуждата от правна защита в дадено производство. Вземането за разноси не може да служи и не може да се използва за неоснователно разместване на блага. С Решение от 05.12.2006 г. по обединени дела С-94/2004 и С-202/2004, Съдът на

Европейския съюз е приел, че когато държава член на ЕС делегира на частноправен субект (каквото е Висшият адвокатски съвет) правомощия във връзка с определяне на икономически условия (в настоящия случай – приложими минимални адвокатски възнаграждения), то тя осъществява нарушение на правилата за свободната конкуренция, закрепени в чл. 101 и чл. 102 ДФЕС, тъй като насърчава частен стопански субект да приема съгласувани практики, ограничаващи свободната конкуренция. Според Съда, чл. 10 ЕО (сега чл. 4, ал. 3 ДЕС) и чл. 81 ЕО (сега чл. 101 ДФЕС) са нарушени, когато държава членка изисква или насърчава сключването на споразумения, приемане на решения или съгласувани практики, противоречащи на чл. 81 ЕО (сега чл. 101 ДФЕС), или подсилва техния ефект, или лишава от законодателен характер собствените си правила, като делегира на частни икономически оператори отговорността да вземат решения, за А.гащи икономическата сфера.

С Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С – 427/2016 и С- 428/2016 Съдът на ЕС е приел, че чл. 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба на България, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшият адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, ограничава конкуренция в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС.

Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978 г. по дело № 106/1977 на Съда на ЕО.

Изложените по-горе обстоятелства дават право на съда да определи размера на разноските, като отчете правната и фактическа сложност на конкретното дело, без да е обвързан, нито от уговорения от заявителя и процесуалния му представител размер на адвокатското възнаграждение, нито и от минималния размер на адвокатските възнаграждения, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. на Висшият адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В разглеждания случай става въпрос за предявени в обективно и субективно съединение ревандикационен иск в условията на евентуалност с иск за придобиване право

на собственост върху претендираните 276 кв.м от УПИ-***-производствена сграда на основание изтекла в полза на ищците придобивна давност срещу двама ответници..

Настоящият състав на Съда, като се съобрази с изложените по-горе съображения относно съответствието на националната правна уредба за вземанията за разноси в гражданския процес с правото на Европейския съюз, и като прецени действителната и правна сложност на правния спор, включително и материалния интерес, счита, че не следва да уважи частната жалба на ответниците за отмяна на постановеното от районен съд определение, с което е оставена без уважение молбата за изменение постановеното решение в частта за присъдените разноси.

На основание чл. 81 и чл. 273 във връзка с чл. 78, ал. 3 ГПК въззивника следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата от 800.00 лв., по четиристотин лева за всеки от въззиваемите, което възнаграждение е дължимо за оказаната адвокатска помощ за изготвяне отговор на въззивната жалба и явяване в съдебно заседание на пълномощника в съдебно заседание, при съобразяване действителната и правна сложност на правния спор, включително и материалния интерес, определен на основание чл. 7 ал. 2 т. 1 НМРАВ.

Мотивиран от горезилюженото съдът, в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 134 от 18.11.2022г. и определение 331/22.12.2022 година, постановени по гр.д. № 215/2020 г. по описа на Районен съд – Мадан, като законосъобразно постановени.

ОСЪЖДА Ш. А. И. с ЕГН ****, с постоянен адрес: гр. См., ул. „Н.“ 4; Е. С. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б., бул. „Евр.“ № ***; М. С. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С., жк. „З Б-***“, № 1, бл. **, ап. ***; П. А. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. М., ул. „Об.“ № ***; С. М. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. М., ул. „Тр.“ 14; М. М. У. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Ср., ул. „П.“ № **; Ф. Е. Б. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Ср., ул. „Х. Асп.“ № *; Е. М. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. М., ул. „Тр.“ № **; М. А. Б. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с. Ср., ул. „Оп.“ № **; А. А. Х. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Пл., ул. „Б.“ № **; М. А. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б., ул. „М. с.“ № * и М. А. М. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б., ул. „М. с.“ № * да заплатят на С. М. В. с ЕГН *****, и Г. Л. А. с ЕГН *****, направени разноси за платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на сумата 800(осемстотин)лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, с касационна жалба, в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на основанията на чл. 280 ал. 1 и 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____